

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu
i Sądowi Okręgowemu
o zapłatę kwoty 100. 000 złotych zadośćuczynienia i odszkodowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lipca 2011 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie drugim wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 grudnia 2010 r.,

1. oddała zażalenie;
2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adwokat G. U. kwotę 300 zł (trzysta) powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda (punkt I) i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (punkt II) - opierając swoje orzeczenie w tym zakresie na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Postanowienie o kosztach postępowania zostało zaskarżone przez powoda, który wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Skarżący zarzucił naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Art. 102 k.p.c., stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, odwołując się do zasady słuszności, przy orzekaniu o kosztach procesu. Przepis ten pozwala Sądowi, po dokonaniu oceny całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, na odstępnie od ogólnej reguły, tj. odpowiedzialności za wynik procesu i nieobciążanie strony przegrywającej kosztami postępowania, nie definiując pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”. W świetle stanowiska judykatury nie ulega jednak wątpliwości, że sytuacja majątkowa strony nie stanowi wystarczającej przesłanki, która może uzasadniać zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c.

W judykaturze przyjęto również, że zmiana orzeczenia o kosztach przez sąd odwoławczy powinna mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć sytuacji oczywistego naruszenia wskazań do zastosowania art. 102 k.p.c. (np. postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2007 r., I CZ 110/07 i postanowienie SN z dnia 1 października 2010 r., I CZ 142/10, niepublikowane). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Sąd Apelacyjny zasadnie ocenił bowiem, że brak było podstaw od odstąpienia od ogólnych reguł orzekania o kosztach postępowania, z uwagi na okoliczności

powołane przez powoda. Przepis art. 102 k.p.c. powinien być bowiem stosowany wówczas, gdy w okolicznościach danej sprawy obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby rażąco niezgodne z zasadami słuszności (por. postanowienie SN z dnia z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego oraz przyznał adw. G. U. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 300 złotych powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, stosownie do treści § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).